

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACTIA & ADMINISTRATIA

București, CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 16/98

S U M A R

Câte-va cuvinte asupra modificării art. 304 C. civ. de d-l Anghel Athanasie;

JURISPRUDENȚA :

Curtea de casație, secțiune unite: *Ministerul de finanțe cu Anastasia Mihăescu;*

Trib. Brăila, s. II: *Lupu G. Lupescu cu Minorul Toma Tâmpăanu;*

Judecătoria Ocolului Voinești: *Anica Ion C. Crețu cu Ioana Niță Tănase ș. a.;*

Înalta Curte de Justiție din Anglia: *Motive de divorț cu o Observație de d-l D. Alexandresco.*

Câte-va cuvinte asupra modificării art. 304 C. civil

Un copil care este conceput și născut în afară de căsătorie este un copil natural, spre deosebire de copilul legitim născut sau cel puțin conceput în timpul căsătoriei. Și pe când copilului legitim legea îi recunoaște mai multe drepturi, între care cel mai important este dreptul de moștenire a mamei și tatălui său și rudelor acestora, copilul natural, afară de drepturile pe care legea i le acordă în privința mamei sale, când filiațiunea sa maternă este stabilită în modurile prevăzute de lege, drepturi identice ca și ale unui copil legitim, nu are nici un drept față de tatăl său natural, chiar când ar fi fost recunoscut de el. Astfel în primul rând el nu moștenește pe tatăl său natural, nici pe rudele acestuia, nici chiar în cazul prevăzut de art. 308 Cod civil, când cercetarea paternității este permisă, și ar fi reușit să dovedească filiațiunea sa paternă.

Spre a se înlătura aceste efecte ale filiațiunei naturale, pentru ca părinții să-și poată repara greșala lor și pentru ca un copil natural să se poată bucura de aceleași drepturi ca și un copil legitim, încă din timpurile Romanilor, s'a introdus legitimarea copiilor naturali, care nu este de cât un beneficiu prin care calitatea de copil legitim este în mod fictiv atribuită, cu toate consecințele sale unui copil conceput și născut în afară de căsătorie. Pe lângă preocuparea de soarta

copiilor naturali și ameliorarea situațiunei lor, este incontestabil că instituția legitimării copiilor naturali, are și o influență moralisatoare. În adevăr, multe persoane care trăiesc în concubinagiū ar continua să trăiască în această stare imorală după moravurile noastre, dacă nu li s'ar da posibilitatea ca prin căsătoria lor să îmbunătățească situația copiilor născuți din acest concubinagiū. De foarte multe ori ei vor fi împinși să se căsătorească numai și numai pentru a-și putea legitima copii. Și ori-ce măsură care ar avea de scop și de rezultat împușinarea concubinagiilor, destul de numeroase, este fără îndoială o măsură morală. Iată de ce credem noi că modificările aduse în timpul din urmă unora din dispozițiunile codului civil și în special art. 304, modificări făcute tocmai cu scopul de a înlesni căsătoriile și a împușina pe cât este posibil concubinagiile, sunt bine-venite.

Legitimarea copiilor născuți în afară de căsătorie este cunoscută, după cum am spus, încă din timpurile romane și se făcea sub diferite forme: Prin căsătoria părinților, prin rescript imperial, prin oblațiune la curie și prin testament.

În Franța și la noi, singurul mijloc de a se legitima copii naturali nu a fost și nu este de cât prin căsătoria părinților săi. Dar pe când în codul Napoleon se pot legitima prin căsătoria părinților lor copii naturali, cari fuseseră legalmente recunoscuți mai înainte căsătoriei sau chiar prin actul de celebrarea căsătoriei (art. 331 cod fr.), după art. 304 din codica noastră civilă nu se puteau legitima copii naturali de cât dacă ar fi fost recunoscuți prin chiar actul de căsătorie al părinților lor. Cel puțin de această părere a fost marea majoritate a autorilor și a jurisprudenței. Singur, după cât știm, d-l D. Alexandresco în Tratatul său asupra Dreptului civil (vol. I, pag. 285) susține că nu aceasta a fost intenția legiuitorului și că probabil că el a înțeles că legitimarea are loc când copilul ar fi fost recunoscut *chiar și* prin actul de căsătorie, ceea ce implică că recunoașterea putea fi făcută și printr'un alt act de cât cel de căsătorie. Dar față de textul

categoric al vechiului art. 304, care cerea ca recunoaşterea să fie făcută *chiar* prin actul de căsătorie, cuvântul „*chiar*” excluzând recunoaşterea făcută prin ori-ce alt act, credem că prima părere era cea mai conformă cu textul legii şi că legitimarea se putea face *numai* prin recunoaşterea copilului prin actul de căsătorie. Astfel, la noi, dacă un copil natural ar fi fost recunoscut de părinţii săi prin actul său de naştere, sau printr'un act autentic anterior căsătoriei, totuşi, dacă părinţii săi nu declarau formal în actul de căsătorie că 'l recunosc de copil al lor şi voesc să-l legitimeze, acest copil rămânea natural şi natural rămânea pentru toată viaţa şi părinţii săi nu mai aveau alte mijloace de-a ameliora situaţia copilului lor de cât adopţiunea. Insa adopţiunea produce efecte cu mult mai mici de cât legitimarea, copilul adoptat neintrând în familia părinţilor săi adoptivi şi nemoştenind pe rudele părinţilor săi adoptivi. Şi se întâmpla din această cauză de foarte multe ori, ca părinţi cu puţină ştiinţă de carte, să ignoreze cerinţa legii şi să se căsătorească, crezând că aceasta este suficient pentru legitimarea copilului lor, declarat ca al lor în actul de naştere, fără să facă declaraţiunea de recunoaştere în chiar actul de căsătorie. Resultatul era că copilul tot natural rămânea cu toată dorinţa părinţilor săi de a-l legitima. De aceea s'a cerut de uni ca ofiţerul stărei civile să interpeleze în momentul căsătoriei pe părţi dacă au copii naturali pe cari voesc să-i legitimeze. Dar cum majoritatea ofiţerilor de stare civilă este compusă din oameni cu puţină ştiinţă de carte (vorbesc de comunele rurale), foarte puţini şi-ar fi îndeplinit această obligaţiune, mai ales că nu era nici o sancţiune în lege pentru neobservarea acestei cerinţe.

Faţă de aceste inconveniente pe de o parte, iar pe de alta, mai ales din dorinţa de a se împuţina concubinagiile, legiuitorul în anul 1906, pe lângă alte modificări aduse codului civil, a modificat şi dispoziţiunile art. 304, căutând prin această modificare să înlăture dificultăţile ivite în practică. De unde până acuma, legitimarea copiilor naturali se făcea, cum am arătat mai sus, numai prin recunoaşterea lor în actul de căsătorie şi declaraţiunea formală în acest act că părinţii înţeleg să-şi legitimeze copilul lor natural, după noul art. 304 din codul civil recunoaşterea se va putea face prin actul de naştere al copilului, printr'un act autentic anterior căsătoriei, sau chiar prin actul de căsătorie. Pe lângă aceasta, după dispoziţiunile noului art. 304 din codul civil, dacă copilul a fost recunoscut mai înainte căsătoriei prin actul său de naştere, sau printr'un act autentic, căsătorindu-se părinţii săi,

legitimarea va avea loc de plin drept, numai în virtutea legii, fără să mai fie nevoie de o declaraţiune expresă de legitimare în actul de căsătorie, şi chiar dacă cu ocaziunea căsătoriei părinţii săi ar omite cu totul de a arăta că au un copil natural.

Mai mult încă. După modul cum este redactat noul art. 304 din codul civil, credem că legitimarea copilului natural, recunoscut în modurile arătate prin lege, prin căsătoria părinţilor are loc chiar dacă părinţii săi şi-ar manifesta prin actul de căsătorie o intenţiune contrarie legitimărei. În adevăr, cu toate că în art. 331 codul francez se spune că, copii născuţi afară din căsătorie, alţii de cât cei născuţi dintr'un comerţ incestuos sau adulteriu, *vor putea fi* legitimaţi prin căsătoria subsequentă a părinţilor lor când aceştia 'i vor fi recunoscut legalmente înaintea căsătoriei sau 'i va recunoaşte în actul chiar de celebraţiune şi cu toate că aceste cuvinte «vor putea fi legitimaţi» ar putea face să se creadă că legitimarea este facultativă pentru părinţi, totuşi chestiunea se discută în Franţa, şi părerea predominantă este că legitimarea prin căsătorie a copilului natural recunoscut are loc de plin drept, chiar dacă s'ar manifesta o voinţă contrarie. La noi, legiuitorul, ţinând seamă de criticile aduse art. 331 cod francez a căutat să înlăture ori-ce discuţiune modificând textul. În loc de expresiunea facultativă «vor putea fi», se zice în mod imperativ «vor fi legitimaţi». Deci nu mai poate fi îndoială nici discuţiune, că la noi legitimarea copiilor naturali recunoscuţi va avea loc de plin drept, prin căsătoria părinţilor fără să mai fie nevoie a se manifesta această voinţă în actul de căsătorie al părinţilor, sau chiar dacă aceştia şi-ar fi manifestat o voinţă contrarie. După noul art. 304 putem zice, că legitimarea copiilor naturali recunoscuţi, are loc prin căsătorie, în puterea legii, iar nu prin voinţa părinţilor.

Aceeaşi soluţiune trebuie să admitem când recunoaşterea copilului natural a fost obţinută în mod silit, printr'o hotărîre judecătorească anterioară căsătoriei. Imediat, deci, ce părinţii s'au căsătorit, copilul natural, care stabilise mai înainte în casurile şi modurile prevăzute de lege paternitatea şi maternitatea sa printr'o hotărîre judecătorească, este legitimat de plin drept, chiar dacă părinţii săi ar fi omis de a spune ceva despre legitimare în actul de căsătorie, şi chiar dacă în acest act ar fi manifestat o voinţă contrarie.

Se poate întâmpla ca un copil natural să fi fost recunoscut mai înainte căsătoriei de tatăl său de mama sa, părinţii săi să se căsătorească după aceea şi în urmă copilul să-şi stabilească paternitatea sau maternitatea sa faţă de părintele

care nu-l recunoscuse, în mod silit, prin justiție. Întrebarea este: acest copil va fi legitimat sau nu?

D-l Alexandresco (vol. I, pag. 285, ed. 1-a) susține afirmativa, pe motiv că hotărârile judecătorești sunt declarative de drepturi iar nu atributive, și ca atare are efect retroactiv până în ziua zămislirei copilului și este ca și o declarațiune pe care ar fi făcut-o mama sau tatăl în acel moment, adică înaintea căsătoriei. Credem însă că părerea contrarie este cea mai conformă cu textul legii. În adevăr, ceea ce a voit legiuitorul prin art. 304 a fost ca copilul natural a cărui paternitate și maternitate este stabilită în mod *precis* anterior căsătoriei, să fie legitimat prin căsătoria părinților săi. Dacă am admite teoria susținută de D-l Alexandresco, ar trebui pentru a fi logici, să admitem, că chiar dacă și paternitatea și maternitatea ar fi stabilite în mod silit după căsătorie, copilul să fie legitimat, căci și în acest caz s'ar putea susține că hotărârile fiind declarative iar nu atributive de drepturi, au efect retroactiv până în ziua zămislirei copilului. Mai mult încă am fi forțați să admitem că și copilul natural recunoscut de părinții săi posterior căsătoriei printr'un act autentic este legitimat, căci și recunoașterea voluntară nu constată de cât niște fapte anterioare căsătoriei și nici de cum posterioare. Și cu modul acesta să vedem copii introduși într-o familie streină, și cu drepturi de moștenire la niște persoane streine, prin acordul a 2 soți, ceea ce n'a putut fi intenția legiuitorului.

Prin aliniatul al II-lea al noului art. 304 se spune că: «Această regulă se aplică cu putere interpretativă a legii actuale». Fiind deci o lege interpretativă are putere retroactivă⁽¹⁾. În consecință toți copiii naturali, cari fuseseră recunoscuți prin actul lor de naștere, sau printr'un act autentic, sau a căror paternitate și maternitate au fost recunoscute printr'o hotărîre judecătorească, și în urmă părinții lor s'au căsătorit, din momentul promulgării noii legi, au fost legitimați deplin drept, de și până acum fuseseră considerați drept copii naturali. Se respectă bine înțeles drepturile definitiv câștigate, și copiilor, în contra cărora s'au obținut hotărîri judecătorești definitive declarându-i de copii naturali, legea actuală nu le mai folosește întru nimic, și rămân naturali, căci altminteri s'ar viola principiul autorității lucrului judecat⁽²⁾.

În fine, în aliniatul al 3-lea al acestui articol, se prevede că «copie de pe actul autentic de recunoaștere va fi trimisă de grefierul Tribunalului,

unde a fost autentificat, la ofițerul stărei civile care a înscris nașterea copilului spre a se face mențiune pe marginea actului».

Spre a se putea face față acestei obligațiuni, trebuie neapărat ca părinții să arate în actul de recunoaștere locul unde s'a născut copilul. Altminteri grefierul Tribunalului nu are de unde să știe locul nașterii copilului și unde deci trebuie să trimită această copie. Tribunalele, prin urmare, vor face foarte bine să refuze autentificarea unui act de recunoașterea unui copil natural în caz când părțile au omis de a arăta în el locul nașterii copilului.

Întrebarea care se impune este următoarea:

Dacă părțile indică ca loc de naștere al copilului un loc neadevărat, sau dacă grefierul nu și îndeplinește obligația prevăzută prin acest aliniat, care va fi consecința în ce privește copilul? Credem că nici-una. Legitimarea unui copil nu depinde de această mențiune făcută în registrele de stare civilă. Ea nu depinde de cât de celebrarea căsătoriei dintre părinții săi, precedată de recunoașterea făcută conform legii. De altminteri, nici nu era nevoie de această obligațiune, pentru-că nu vedem interesul pe care l'ar avea terțiile persoane, pentru care de sigur s'a introdus acest aliniat, ca să știe că cutare copil este legitimat sau nu. Capacitatea unui copil nu se schimbă prin împrejurarea că este copil natural sau legitim. Și nici în Senat, nici în Cameră raportorii legii nu au arătat utilitatea acestei formalități. Putea prea bine deci să lipsească această obligațiune, ca și sancțiunea prevăzută în aliniatul ultim al art. 304.

În resumat, legiuitorul nostru ținând seamă de dispozițiunile codului frances în această privință, de criticile aduse textului art. 331 din codul Napoléon, corespunzător cu art. 304 al nostru, a ameliorat în mod simțitor situația copiilor naturali, ai căror părinți se căsătoresc și a căutat ca și prin modificarea art. 304 să imputineze concubinagiile, ceea ce este fără îndoială o bună tendință.

Anghel Athanasie

Advocat

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECT.-UNITE

Audiența de la 4 Maiu 1906

Președinția D-lui Ch. PHEREKYDE, Prim-Președinte

Ministerul de Finanțe cu Anastasia Mihăescu

Regulament de competență.—Recurs relativ la întinderea și efectul legii pensiunilor față de urmașii pensionarului.—Competința secțiunii a III-a a Curții de casație de a judeca asemenea recursuri, întru cât implică discutarea și interpretarea dispozițiunilor legii pensia-

(1) Vezi D. Alexandresco, I, p. 84 urm. (ed. a 2-a, Tip. Curierului Judiciar).

(2) Vezi Raportul D-lui Senator D. Alexandresco, asupra legii din 1906, publicat în Curierul Judiciar din 1906, No. 16, p. 127.

nilor.—(Art. 5 partea II al. c din legea Curței de casație din 1905).

După art. 5 partea II-a litera c din legea Curței de casație, astfel cum a fost modificată în anul 1905, secțiunea a III-a a Curței de casație este competente să judece toate recursurile făcute în contra deciziunilor date în materie de pensiuine, fără ca acest articol să facă vre-o deosebire între hotărârile pronunțate de tribunalele administrative anume instituite pentru recunoașterea și stabilirea dreptului la pensie, și între acelea pronunțate de instanțele judecătorești ordinare asupra aceleiași materii.

Prin urmare, ori de câte ori va fi vorba de un recurs, relativ la o materie a căruia rezolvare implică în sine interpretarea și aplicarea dispozițiunilor legii pensiunilor, asemenea recursuri nu pot fi judecate de cât de secțiunea a III-a care are o competență generală în materie de pensiuini.

Decisiunea 4/906. — (1) Regulat competența, în recursul făcut de Ministerul de Finanțe contra decisiunei Curței de apel din București, s. II cu No. 34/905 dată în proces cu Anastasia Mihăescu.

Curtea,
Ascultând pe d. avocat Zeuceanu din partea Ministerului de Finanțe care lasă la aprecierea Curții care din secțiunii e competente a judeca recursul ;

Pe d. avocat Urlățeanu care conchise a se trimite afacerea la secțiunea III-a ;

Pe d. procuror general C. Oeconomu în conclusiuni fiind minorii în cauză ;

Deliberând, și

Având în vedere că Ministerul de Finanțe, declarând recurs contra decisiunei Curței de apel secțiunea II București cu No. 34/905, secțiunea a III-a a acestei Curți, prin decisiunea No. 64/905 și-a declinat competența de a-l judeca, pe motiv că recursul nu e îndreptat în contra decisiunei unui tribunal administrativ asupra recunoașterei și fixării dreptului la pensie, caz numai în care secțiunea a III-a e competente a judeca ; că afacerea fiind trimisă la secțiunea I-a această secțiune prin decizia No. 8/906 și-a declinat de asemenea competența, pe motiv că, conform art. 5 din legea Curței de casație modificată în 1905, recursurile declarate în contra deciziunilor date în materie de pensiuini se judecă de secțiunea a III-a acestei Curți ;

Că față cu acest conflict negativ de jurisdicțiune, urmează ca, secțiunile unite ale acestei Curți, să pronunțe un regulament de competență ;

Văzând art. 5 partea II-a lit. c din legea Curței de casație, astfel cum a fost modificată în anul 1905 ;

Considerând că după acest text de lege, secțiunea a III-a acestei Curți este competentă să judece toate recursurile făcute în contra deciziunilor date în materie de pensiuine, fără că acest articol să facă vre-o deosebire între hotărârile pronunțate de tribunalele administrative, anume instituite pentru recunoașterea și stabilirea dreptului la pensiuine, și între acelea pronunțate de instanțele judecătorești ordinare asupra aceleiași materii ;

Că de aci rezultă că, ori de câte ori este vorba de un recurs, relativ la materie, a căruia rezolvare implică în sine interpretarea și aplicarea dispozițiunilor legii pensiunilor, asemenea recursuri nu pot fi judecate de cât de secțiunea a III-a care are o competență generală în materie de pensiuini ;

(1) În acelaș sens este și decizia No. 5 dată tot de secțiunile-unite în aceiași zi.

Considerând că de altfel, necesitatea de a se da o interpretare largă citatului text de lege, se impune atât ca o cesiune de utilitate pentru părțile litigante, cât și în interesul unei bune administrațiuni a justiției, ca aceeași secțiune care are o competență generală asupra materiei pensiunilor, să judece toate recursurile pentru a căror rezolvare necesită interpretarea și aplicarea dispozițiunilor aceleiași legi ;

Considerând că în speță punctul asupra căruia instanțele de fond au avut a se pronunța fiind relativ la întinderea și efectele legii pensiunilor, față cu urmașii pensionarului, cum și la cesiunea de a se ști, întru cât pensiunea urmașilor poate fi sesizabilă, rezolvarea acestei cesiuni implică neapărat discutarea și interpretarea dispozițiunilor legii pensiunilor așa că, recursul de față intră în competența secțiunei a III-a a-l judeca ;

Pentru aceste motive, regul. comp., trimete la secția III-a a se judeca recursul.

TRIBUNALUL BRĂILA, Secția II

Audiența de la 26 Noembrie 1905

Președenția D-lui ARISTIDE ALEXANDRESCU, Președinte

Lupu G. Lupescu cu Minorul Toma TâmpEANU

Sentiința civilă No. 320

Acțiune. — Acțiune în anularea unui act de vânzare făcut de o persoană pusă sub consiliu judiciar. — Publicarea sentiinței de punere sub consiliu judiciar, numai în gazeta de Focșani. — Dacă această publicare satisface cerințele art. 447 C. civil.

Ridicarea persoanei de sub consiliul judiciar. — Nepublicarea sentiinței care i ridică această stare. — Dacă actele făcute de cel pus sub consiliu judiciar, după ridicarea acestei stări sunt valabile.

Dacă legea cere a se publica atât sentiința tribunalului cât și deciziunea Curței care încuviințează consiliu judiciar.

Prescripția de 10 sau 20 de ani. — Dacă poate fi invocată pe temeiul unui act nul.

Evicțiunea cumpărătorului din imobilul cumpărat. — Dreptul său de a cere de la vânzătorul, responsabil de evicțiune, restituirea prețului vânzării. — (Art. 447, 457, 1336, 1341 și 1897 C. civ.).

1. Faptul că o sentiință prin care o persoană a fost pusă sub consiliu judiciar n'a fost publicată în Monitorul Oficial, ci în gazeta de Focșani, nu poate desființa efectele ei, întru cât zisa gazetă avea un caracter oficial, și fusese înființată de Ministerul respectiv tocmai pentru publicațiunile judiciare ale curței de apel ce pe atunci funcționa la Focșani.

2. Conform art. 457 C. civil, interzisul nu reîntră în exercițiul drepturilor sale de cât dacă sentiința prin care a fost scos de sub interdicție a fost publicată.

Prin urmare, un act făcut de un asemenea interzis, după scoaterea sa de sub interdicție, nu e valabil dacă sentiința care-i ridică această stare nu a fost publicată.

3. Cerințele art. 447 din codul civil, sunt îndeplinite prin publicarea numai a sentiinței tribunalului, care admite interdicțiunea unei persoane, sau punerea ei sub consiliu judiciar, întru cât legea nu cere publicarea și a decisiunei Curței de apel care confirmă sentiința tribunalului.

4. Conform art. 1897 C. civil, nu se poate pre-

scrie prin zece sau două zeci de ani, pe temeiul unui act nul.

5. După art. 1336 și 1341 C. civil, când vânzătorul este răspunzător de evicțiune, cumpărătorul, dacă este evins, are dreptul de a cere de la vânzător restituirea prețului vânzării, și în asemenea caz, acțiunea de chemare în garanție introdusă de cumpărătorul evins în contra vânzătorului, este admisibilă.

Tribunalul,

Asupra opozițiunii introdusă de Lupu Gh. Lupescu, cu petiția înreg. la No. 19445/905, în contra sentinței civile a acestui tribunal No. 21/905, dată asupra acțiunii ce i s'a intentat de I. Rădulescu, în calitate de tutore al minorului Toma Tâmpăanu, cu petiția înreg. la No. 372 din 24 Aprilie 1903:

Asupra cererii de chemare în garanție introdusă de oponentul Lupu Gh. Lupescu, cu petiția înreg. la No. 5078/905, în contra Pelagiei D. Simu:

Având în vedere concluziile puse de avocații părților și de reprezentantul Ministerului public:

Având în vedere că acțiunea intentată de tutorele minorului Toma M. Tâmpăanu, după cum a fost susținută și dezvoltată în cursul procesului, are de obiect: 1) a se anula actul de vânzare intervenit între Pelagia D. Simu și Lupu G. Lupescu, autentificat de acest tribunal la No. 267/93 și transcris la No. 104/903, și a se obliga defendorul Lupu G. Lupescu să lase, în posesiunea și proprietatea minorului Toma M. Tâmpăanu, locul de magazie situat în Brăila str. Productelor No. 79, ce a fost vândut prin zisul act; 2) a se obliga defendorul Lupu Lupescu să plătească numitului minor valoarea a trei ochiuri de magazie, ce au fost construite pe acest loc, precum și venitul zisului imobil, de la Februarie 1893, de când îl stăpânește și până la predarea lui, plus cheltueli de judecată;

Având în vedere că, în dovedirea acestei acțiuni, s'a prezentat următoarele acte: 1) copie după sentința acestui tribunal No. 163/74, prin care Mihail Tâmpăanu, a fost pus sub consiliu judiciar; 2) copie după decizia Curței de apel din Focșani din 30 Aprilie 1875, care confirmă această sentință; 3) copie după actul de vânzare cu data 4 Septembrie 1876, prin care Tâmpăanu vinde către D. Simu o magazie de produse compusă din trei ochiuri, cu locul lor, situată în portul Brăila strada Productelor No. 79; 4) copie după actul de vânzare transcris de acest tribunal la No. 86/89, prin care, zisul imobil, a fost vândut către Pelagia Simu, și 5) o copie după actul de vânzare transcris de acest tribunal la No. 104/903, prin care același imobil a fost vândut de Pelagia D. Simu către Lupu G. Lupescu, defendorul de astă-zî: iar motivul, pe care se întemeiază acțiunea, este că actul de vânzare, intervenit între def. Miha-lache Tâmpăanu și Dumitru Simu, fiind făcut fără asistența consiliului judiciar, e nul, conform art. . . cod civ., și, prin consecință, sunt nule și cele-l-alte acte de vânzare ulterioare;

Având în vedere obiecțiunile ridicate de părțile Lupu G. Lupescu, care s'a opus la admiterea acestei acțiuni;

Considerând, în ce privește obiecțiunea că sentința prin care M. Tâmpăanu a fost pus sub consiliu judiciar n'a fost publicată prin «Monitorul Oficial», că, întru-cât, din acte și din debateri, se constată că acea sentință a fost publicată la timp în «Gazeta de Focșani», gazetă cu caracter oficial, înființată de Ministerul respectiv tocmai pentru publicațiunile judiciare ale Curței de apel, ce, pe atunci funcționa la Focșani; că această gazetă avea același rost și era înființată în același scop ca și «Monitorul Oficial», al statului, cu singura deosebire că rolul ei era mărginit în circumscripția sus-numitei Curți; că, odată stabilit acest lucru, e evident că cerințele legii au fost satisfăcute, mai cu seamă

că, atât defendorul cât și cei ce contractaseră cu Tâmpăanu, înaintea lui Lupescu, domiciliu în copriusul acestei circumscripții;

Considerând, de asemenea, cu privire la cea d'a doua obiecțiune, cum că, același Tâmpăanu a fost scos de sub consiliu judiciar, după cum se vede din sentința acestui tribunal No. 135/27 Martie 1876, înainte de-a fi vândut locul ce se cere astă-zî de la Lupescu; că întru-cât, din debaterile urmate, cum și din chiar recunoașterea defendorului, reese că această sentință n'a fost publicată, nu se mai poate susține că actul săvârșit de Tâmpăanu era valabil, pe câtă vreme art. 457 C. civ., declară expres și categoric că interzisul nu reintră în exercițiul drepturilor sale de cât dacă sentința prin care a fost scos de sub interdicție e și publicată, ceea ce nu este în speță;

Considerând în ceea ce privește a treia obiecțiune, ce s'a mai făcut azi de defendor, că, întru cât nu s'a publicat, conform art. 447 C. civil, și deciziunea Curței de apel Focșani, care confirmă sentința acestui tribunal No. 163/75 de punerea lui M. Tâmpăanu sub interdicție, Tâmpăanu nu poate fi considerat că a fost pus vre-o dată sub interdicție, și, în consecință, tot ce a contractat dânsul este valabil;

Considerând că art. 447 C. civ., cere numai publicarea hotărârii Curței de apel sau a Tribunalului de prima instanță, care va fi pronunțat interdicțiunea sau menirea unui consiliu judiciar, iar nici-de-cum publicarea ambelor hotărâri;

Că, din termenii acestui articol reese că publicarea hotărârii Curței de apel n'ar fi utilă, de cât numai în cazul când prima instanță ar fi respins cererea de punere sub interdicție și instanța de apel ar fi admis-o, modificând astfel sentința tribunalului;

Că, de alt-fel, această idee rezultă destul de lămurit din însăși dispozițiunea finală a art. 447 C. civil, care cere publicarea hotărârii, ce pronunță interdicțiunea, în termen de zece zile de la data ei, adică, mai înainte chiar de a se ști dacă hotărârea va fi sau nu apelată, termenul de apel în contra ei fiind de două luni; or, în cazul când hotărârea primei instanțe ar fi apelată, după publicarea ei, după teoria susținută de defendor, ar trebui totuși publicată și hotărârea instanței de apel, și legea nu cere două rinduri de publicațiuni;

Că, prin urmare, cerințele legii sunt pe deplin satisfăcute numai prin publicarea hotărârii tribunalului care a pronunțat interdicțiunea lui Tâmpăanu, și deci, și această obiecțiune e nefondată;

Considerând, în fine, că, alegațiunea defendorului, că acțiunea de față este prescrisă, întru cât au trecut mai mult de zece ani de la cumpărarea locului revândicat azi de către moștenitorii lui Tâmpăanu, este fără valoare față cu dispozițiunile art. 1897 C. civ., după care nu se poate prescrie prin zece ani, sau două-zeci de ani, în baza unui titlu nul;

Că, așa fiind, întru cât este constant și netăgăduit că M. Tâmpăanu era incapabil când a transcris proprietatea locului ce se revandică azi de moștenitorul său, primul cap de cerere din acțiune e fondat și urmează a se admite ca atare;

Considerând că, în ce privește al doilea cap de cerere, relativ la plata valorii a trei ochiuri de magazie, ce se pretinde că au existat pe locul ce se revandică, precum și la plata venitului acelor magazii, întru-cât, din actul de vânzare intervenit între Pelagia Simu și oponent, se constată că, în momentul când a cumpărat oponentul acest loc, nu se afla pe dânsul nici-o clădire, oponentul nu poate fi responsabil de valoarea clădirilor ce ar fi existat mai înainte pe acest loc, și deci, nici de venitul acelor clădiri; așa că, acest al doilea cap de cerere este nefondat;

În ce privește cererea de chemare în garanție, introdusă de oponentul Lupu Lupescu prin petiția înreg. la No. 5078/905;

Având în vedere că, oponentul, prin această acțiune,

tinde a se obliga Pelagia D. Simu, de la care dânsul a cumpărat imobilul ce se revandică, a-îi restitui prețul vânzării de 6500 lei, plus cinci mii lei daune și cheltueli de judecată;

Având în vedere că, conform art. 1336 C. civil, vânzătorul răspunde către cumpărător de liniștită posesiune a lucrului vândut; iar după dispozițiunile art. 1341 C. civil, când vânzătorul este răspunzător de evicțiune, cumpărătorul, dacă este evins, are dreptul de a cere de la vânzător restituirea prețului;

Având în vedere că, în speță, întru cât cumpărătorul Lupu G. Lupescu este evins în acțiunea ce i-s'a intentat de moștenitorul defunctului Toma Tâmpăanu, pentru revandicarea locului ce a cumpărat de la Pelagia D. Simu, cu menționatul act de vânzare, urmează ca vânzătoarea Pelaghia D. Simu să fie obligată, conform mențonatelor texte de lege, să restituie cumpărătorului Lupescu prețul vânzării în sumă de 6500 lei;

Pentru aceste motive, tribunalul, admite opoziția, etc.

(ss) Aristide Alexandrescu, Filip T. Apostol

O p i n i u n e

Având în vedere acțiunea în revendicare introdusă de către moștenitorii defunctului Mihalache Tâmpăanu cu petiția înreg. la No 3728/903, prin care revandică de la Lupu Lupescu imobilul din Brăila, str. Productelor No. 75, cu venitul lui de la data de când îl posedă, plus valoarea stricăciunilor aduse clădirilor, pe motiv că M. Tâmpăanu nu era capabil d'a înstrăina acest imobil, de oare ce sentința prin care s'a ridicat consiliul judiciar lui M. Tâmpăanu, deși rămasă definitivă, totuși, nefiind îndeplinită formalitatea publicității cerută de art. 457 C. civ., nu-i poate fi opozabilă nici lui și, prin consecință, nici moștenitorilor lui;

Considerând că, în principiu, consiliul judiciar, ca și interdicțiunea, fiind o stare excepțională, prin care, o persoană este lipsită de exercitarea unor asemenea drepturi, din cauza unor stări sufletești persistente și subzistente, constatate de instanțele judecătorești după anume formalități cerute de lege, rezultă, că această stare excepțională încetează odată cu cauzele cari au produs-o;

Considerând că, legiuitorul, reglementând formalitățile punerii sub interdicțiune, a dispus ca aceleași formalități să fie împlinite la scoaterea de sub interdicție; or, puterea judecătorească constatând starea excepțională a individului, era natural ca ea să fie însărcinată să constate starea de vindecare a interzisului, și să pronunțe scoaterea de sub interdicție;

Considerând că, între formalitățile cerute de lege, atât la punerea cât și la scoaterea de sub interdicție, sunt, unele, prescrise în interesul interzisului, și altele în interesul societății, în care trăiește interzisul;

Considerând că, atât doctrina cât și jurisprudența, consideră, în mod constant, publicitatea sentinței de punere sub interdicție ca o măsură preventivă a greselilor în cari ar putea cădea terții, în neștiința existenței unei asemenea sentințe;

Având în vedere că, în baza acestui principiu, s'a susținut de către pârâțul Lupu Lupescu că sentința de punere sub interdicție No. 163 din 1875, rămasă definitivă, fiind publicată în «Gazeta de Focșani» și nu în «Monitorul Oficial», cum prescrie art., nu-i poate fi opozabilă, de oare-ce «Gazeta de Focșani» nu poate ține loc, ca organ de publicitate, Monitorului Oficial;

Considerând că «Gazeta de Focșani» fiind înființată, de ministerul respectiv, chiar în scopul de a însera în ea publicațiunile judiciare din circumscripțiunea Curței de apel care, pe atunci, funcționa în Focșani, ea avea același caracter oficial ca și «Monitorul Oficial», cu deosebire însă, că, rolul ei era mărginit numai în circumscripțiunea acelei curți; că, așa fiind și întru cât e necontestat că atât defunctul Tâmpăanu cât și cei cu care contractase dânsul domiciliu în circumscripțiunea Curței de Focșani cerințele legii au fost pe deplin sa-

tisfăcute prin publicarea în sus zisa gazetă a sentinței de punerea lui Tâmpăanu sub consiliu judiciar;

Pentru aceste motive, suntem de părere că acest mijloc de apărare e nefondat;

În ceea ce privește nepublicarea sentinței No. 135 din 27 Martie 1876, de ridicarea consiliului judiciar, cu care se prevează reclamații, susținând că textul art. 473 C. civil, prescrie publicitatea sub pedeapsă de nulitate;

Considerând că, într'adevăr, art. 457 C. civ., prescriind că «interzisul nu va putea reintra în exercitarea drepturilor sale de cât după ce se va pronunța și publica hotărîrea pentru a ei desființare», pare categoric, și deci, ostil ori-cărei interpretări, și legiuitorul voină să fie consecințe cu principiul pus în art. 448, după care efectele interdicțiunii nu încep de cât tot de la publicarea hotărîrei de interdicțiune;

Considerând însă că, ori-cât de categoric ar fi art. 457, totuși, suferă interpretare, fiind-că necesitatea de a distinge rezultă din însăși natura legii, de oare-ce legiuitorul nostru, intercalând textului art. 512 frances cuvintele «și publica», n'a făcut de cât să adopte doctrina franceză care susținea că ar fi bine ca să se vestească terții că interzisul a încetat de a mai fi incapabil și că s'a reluat exercitiul drepturilor sale;

Considerând că, această inovație, legiuitorul a introdus-o în interesul terților, ca nu cum-va aceștia, în neștiință, să contracteze cu consiliul judiciar, sau să se ferească de-a contracta cu fostul interzis; căci, nu putem admite că legiuitorul, prescriind publicitatea, a avut în vedere pe interzisul devenit capabil, în îndatorirea căruia cade publicarea hotărîrei de oare ce, legiuitorul e presupus că, în legile sale, s'a conformat rațiunii, naturii lucrurilor, iar nici de cum că a prevăzut dispoziții absurde, imorale (Berriat Saint Prix *Manuel de logique juridique*, No. 47 § 43);

Considerând, în altă ordine de idei, că starea și capacitatea persoanelor nu pot depinde de formalitățile de publicitate pe cari legea le prescrie pentru actele cari constată această stare și capacitate; căci, nu se poate susține că interzisul rămâne capabil pentru că s'a neglijat formalitatea publicității sentinței, după cum, iarăși nu se poate susține că, deși interzisului i s'a ridicat starea de interdicție, totuși, el rămâne incapabil, din lipsa aceleiași formalități de publicitate;

Având în vedere toate aceste considerațiuni, din cari reese clar și lămurit că legiuitorul n'a înțeles, și n'a putut înțelege, nici că publicitatea este prescrisă în interesul fostului risipitor, scos de sub consiliul judiciar, și nici că această publicitate îl înveștește cu capacitatea dreptului comun;

Suntem de părere că contractul intervenit între M. Tâmpăanu și D. Simu și, prin consecință, și cel prezentat de ultimul cumpărător Lupu Lupescu, sunt valabile; și deci, acțiunea minorului Toma M. Tâmpăanu, de revandicare, e nefondată.

(s) Aurel Bogdan.

JUDECATORIA OCOLULUI VOINEȘTI

Audiența de la 24 Noembrie 1905

Cartea de judecată civilă No. 582

Anica Ion C. Creață cu Ioana Niță Tănase ș. a.

Acțiune în revendicare — Proprietar embeticar. — Dacă un asemenea proprietar are exercitiul acțiunii în revendicare contra uzurpătorilor dreptului său asupra fondului concedat. — (Art. 1415 C. civil și 1506, 1538 codul Calimach).

Proprietarul embeticar are exercitiul acțiunii reale în revendicare contra uzurpătorilor dreptului său de quasi-proprietate asupra fondului concedat.

Judecata,

Asupra opozițiunii introduse în termenul legal, prin suplica înregistrată la No. 10443/905 de către Anica Ion

C. Creață. cu consimțământul soțului ei Ion Costache Creață, din comuna Priboiu, contra cărței de judecată a acestei instanțe, sub No. 475/905, prin care oponenta intimată a fost obligată a delăsa în deplină proprietate și posesiune a reclamanților: Ioana Niță Tănase, Lixandru Michaiu Neagu, Ioniță Toma Neagu, Costache Ioniță Tănase, Ion Ioniță Tănase, Ghiță Ioniță Tănase, Veta Ioniță Tănase și N. D. Badea, terenurile ce compun loturile No. 1, 2 și 3, prevăzute în cartea de judecată a acestei judecătoriai cu No. 298/905, și a le plăti suma de lei 50 cheltueli de judecată;

Având în vedere că reclamanții, prin d-l avocat Michăilescu, dezvoltându-și acțiunea, susținură, în rezumat: că, în urma partagiului judecătoresc, efectuat între ei și succesorii comoștenitorului lor Marin Neagu Ivan, asupra averii mișcătoare rămasă pe urma defunctului Neagu Ivan, loturile No. 1, 2 și 3, prevăzute în cartea de judecată No. 298/905, fiindu-le atribuite lor; iar lotul No. 4 moștenitorilor lui Marin Neagu Ivan, și cum întreagă această avere azi se deține numai de către părata oponentă, ca având-o cumpărată de la numitul Marin Neagu Ivan, și acesta neputându-i transmite mai mult de cât partea ce partagiul i-a atribuit, adică: lotul No. 4, celelalte trei loturi, le deține pe nedrept și de aceea, ei, reclamanții, le revandică, cerând ca, odată cu admiterea acțiunii și respingerea opozițiunii, intimată să fie obligată a le delăsa în deplină lor proprietate și posesiune acele trei loturi;

Având în vedere, că din partea intimaților, d-l avocat Gonzaly Ionescu, fără a contesta reclamanților calitatea lor de moștenitori ai defunctului Neagu Ivan, și fără a tăgădui că, într-adevăr, clienta sa deține terenul ce ei revandică, se mărginește a contesta reclamanților dreptul de a intenta acțiunea petitorie în revandicare, pe motivul că ei nu au proprietatea plenară a terenului, ci numai dreptul de embaticari, după cum se constată din chiar hotărârea depusă de ei la dosar; așa că reclamanta azi la acțiunea lor, le opune adagiul: că stăpânește pentru că stăpânește, și față de titlul lor de embaticari, ea nu poate fi evinsă prin acțiunea în revandicare, pe care reclamanții nu o pot exercita și, astfel, conchide la respingerea acțiunii ca nefondată, cerând și cheltueli de judecată;

Considerând, că din actele depuse la dosar se constată: 1) că reclamanții, în urma partagiului averii imobiliare rămasă pe urma defunctului Neagu Ivan, au fost declarați pe deplin proprietari ai terenurilor ce compun loturile No. 1, 2 și 3 specificate în cartea de judecată No. 298/905; 2) că lotul No. 4 a fost atribuit moștenitorilor lui Marin Neagu Ivan, unul din comoștenitori reclamanților de azi, și 3) că terenul ce compune aceste patru loturi, face parte din locul ce defunctul Neagu Ivan ținea cu drept de embatic de la un oarecare Ion Nițulescu (vezi decizia Curții de apel s. II București cu No. 119/1873 și sentința trib. Dâmbovița, No. 218/1871 atașată la dosar); că, prin urmare, reclamanții, comoștenitori la succesiunea lui Neagu Ivan, nu pot avea și invoca alt drept, asupra terenurilor în discuție, de cât acel pe care și autorul lor l'avea și care este consfințit și prin hotărârile enunțate, adică: acela de proprietari embaticari;

Considerând, dar, că pentru deslegarea pricinii, singura cestiune ce urmează a fi examinată și rezolvată, este cea de a se ști: dacă proprietarul embaticar are sau nu exercițiul acțiunii reale în revandicare, contra usurpătorilor terenului și drepturilor lor de embaticari? or, asupra acestui punct, dacă ne referim la textele din actualul cod. civil, care se ocupă de dreptul de embatic, vedem că singurul art. 1415 îl enunță numai, fără însă a reglementa nici drepturile și îndatoririle reciproce între proprietari și embaticari și nici a indica mijloacele de apărare a le acestor din urmă, față de terți turburători, referindu-se în ce privește regularea acestui drept, la vechile legiuri, sub care s'ar fi născut; că, prin urmare, față de acest laconism al legii, se impune

a cerceta origina instituțiunii embaticului; a urmări transformările ce el a suferit în cursul timpului, atât la noi în țară cât și în țările unde a funcționat; și în fine, a examina legiurile pământești anterioare cod. civil modern, care au reglementat și sistematizat, prin dispozițiuni speciale, embaticul; și astfel, cu elementele adunate, să putem determina, în primul rând, natura juridică a dreptului în sine, și apoi, fie prin analogie, fie cu ajutorul doctrinei și jurisprudenței, care sunt acțiunile conferite embaticarului pentru apărarea drepturilor sale? În ce privește origina embaticului, fără a merge înapoi, în dreptul roman, vedem că la o dată necertă, probabil pe timpul lui Sever, — apare pe lângă locațiunea perpetuă, cunoscută sub denumirea «agri vectigales» și tipul similar, copiat după modelul grecesc, numit «emfiteuză», prin care se atribuia cultivatorului un drept real alienabil și transmisibil; iar, ca sancțiune, și pentru protecțiunea dreptului, i-se acordă, pe lângă interdictele posesorii, și acțiunile reale petitorii și confesoria utilă și negatorie utilă, echivalente în efecte cu «reivindicatio» a dreptului de proprietate (Dig. L. 2, 8; *Qui satis dare*; L. 15, 1, — Dig. L. L. t., L. 1, 1, L. 8, 1, *De Serv.* 16). — Prin urmare, evident este că emfiteoticarul din dreptul roman, avea o pseudo-proprietate și, în consecință, exercițiul acțiunii petitorie, pentru a ajunge la revendicarea dreptului său; — și comparând unele dispozițiuni din dreptul roman a lui Justinian cu acea din codicele Caragea și Calimach, cu privire la stingerea dreptului de emfiteuză — embatic sau bezman, sau cazul înstreinării a acestui drept, vedem o eclatantă asemănare între ele, ceea ce denotă, în mod cert, că vechii legiuitori români au copiat principiile dreptului lui Justinian (vezi și compară C. 4, 66, *De emphiteutico jure*. 1, c, h. t. 2. și c. h. t. 3 din codul lui Justinian, cu art. 4 de sub cap. V. cart. III cod. Caragea și art. 1517 și 1523 din codul Calimach);

Acum, dacă vom face o cercetare în legislațiunile străine, unde această instituție a existat sau există încă, vom vedea, în primul rând, că în Franța, emfiteoza a existat în vechiul drept, cu caracterul de drept real, imobiliar, operând un desmembrământ de proprietate și conferind emfiteoticarului un drept de proprietate asupra fondului, un «jus in fundo» sau o quasi-proprietate («vezi Rep. g-l du Palais, V^o Louage No. 7. 7°» și care îi permite de a dispoza de acest drept prin vindere sau ipotecare, constituire sau dobândire de servituți, ca și proprietarul; iar, pentru sancțiunea și ocrotirea dreptului său, având exercițiul tuturor acțiunilor interesând plenitudinea folosinței și a părții de proprietate ce-i este transmisă, adăugând doctrina: că în ce privește a se ști, care sunt efectele și natura emfiteozei față de terți, trebuie a ne pătrunde de ideea că regulile de care urmează a ne conduce, sunt cele neabrogate, coprinse în vechiul drept. (Vezi Laurent, T. 5, No. 485, T. 13, No. 340 și urm., T. 8, No. 340 și urm., Demante, T. 2, No. 378 bis IV-a. Fuzier-Herman, T. IV, pag. 353 No. 101. — Cas. Franceză, 26 Ianuarie 1864 și 6 Martie 1861; Duranton, T. 4, No. 80, T. 19, No. 268 și Marcadé la art. 526, No. 3). Or, referindu-ne la diferiți autori francezi, cari tratează despre emfiteoză, vedem că, până la legile revoluționare, abolind feudalitatea, ea se prezintă aproape cu toate caracterile, natura și efectele ce le avea în dreptul lui Justinian; iar prin legislația revoluționară, este menținută, însă numai temporară, nu perpetuă, cum era în vechiul drept și tot ast-fel admisă și prin legea din 18—29 Dec. 1790, iar prin aceea din 11 Brumar anul VII, recunoscându-i-se caracterul de drept real imobiliar, fiind pnumărâtă printre bunurile susceptibile de ipotecă. De la promulgarea codului civil, însă, s'a născut întrebarea: dacă emfiteoza și-a păstrat același caracter? și jurisprudența, cu majoritatea doctrinei, răspunde afirmativ. (Vezi Laurent, T. 13, No. 340 și urm.; Merlin, Quest. de dr. V^o Emphyteose, sect. 5, No. 8; Duranton T. 4, No. 80). Și dacă aceasta este soluția ce doctrina și jurisprudența

franceză o dă, ca fiind în vigoare sub codul lor civil, care acuză un mutism absolut asupra emfiteozei, *a fortiori* tot aceeași va fi și în legislația noastră civilă, care prin art. 1415 enunță categoric menținerea embaticurilor sau bezmanelor existente și le supune regulilor legiurilor vechi; așa că, aceste legiuri urmează a ne servi de călăuză, spre a decide, dacă cesionarul are sau nu exercițiul acțiunii în revendicare. Or, dacă chiar sub actualul cod civil, doctrina română, cu d-l Tocilescu în cap, recunoaște dreptul la exercițiul acțiunii în revendicare pentru apărarea proprietății imobiliare și celorlalte drepturi imobiliare (vezi Tocilescu, Curs de pr. civ., pag. 92) și când, potrivit dispoziției din art. 1415 C. civ., ne referim la legiurile românești, cari reglementează embaticul sau bezmanul, și vedem că de la art. 1506 până la 1538 din codul Calimach, bezmănarul este indicat sub denumirea de «proprietar» și cu dreptul de a înstrăina și ipoteca «amaneta» dreptul său (vezi art. 1510), dispoziții analoage cu cele din dreptul Justinianeu (vezi textele mai sus citate), nici umbră de îndoială nu rămâne că embaticarul are exercițiul acțiunii în revendicare contra turburătorilor dreptului său de quasi-propritate asupra fondului concedat;

Că, astfel fiind, în speță, reclamanților cu titlul lor, necontestat de părât, de proprietari embaticari, asupra terenurilor ce compun loturile lor atribuite prin partagiū, urmează a li se recunoaște dreptul de a exercita acțiunea în revendicare ce au intentat, și față cu probele aduse de ei în instanță și motivele de drept expuse, acțiunea aceasta găsindu-se întemeiată, cată să fie admisă și, în consecință, respingându-se ca nefondată o opoziție, intimata este obligată a le delăsa în *deplină proprietate și posesiune embaticară*, terenurile ce compun loturile No. 1, 2 și 3 prevăzute și individualizate prin hotărârea de partagiū No. 298/905, pronunțată de această judecătorie;

Judecător (s) Ovidiu Gherghel.

Grefier (s) G. Popescu.

Observație. — Cartea de judecată a judecăt. ocol. Voinești, ce publicăm astăzi, este juridică și bine motivată. Este, în adevăr, obștește recunoscut că embaticul, bezmanul sau emfiteoza este un drept real; de unde rezultă că proprietarul embaticar poate să exercite, *nomine proprio*, acțiunea în revendicare și acțiunile posesorii; el poate să ipoteceze dreptul său; să-l greveze de uzufruct, servituți, etc.; să opue dreptul său terților achisitori ai fondului; să-l înstrăineze, etc. Vezi D. Alexandresco, *Droit ancien et moderne de la Roumanie*, p. 230 și autoritățile citate acolo; G. G. Tocilescu, *Étude hist. et juridique sur l'emphytéose, en droit romain, en droit français et en droit roumain* (teză p. doctorat, Paris, 1883), p. 430 urm. În cât privește deosebirile ce există între emfiteoză și dijmă, vezi Trib. Iași, *Curierul judiciar* din 1906, No. 32. (N. R.)

JURISPRUDENȚĂ STREINĂ

Inalta Curte de Justiție din Anglia (High Court of Justice), 22 Iulie 1904

Divorț. — Adulter. — Impăcarea soților. — Părăsirea ulterioară a domiciliului conjugal. — Invocarea adulterului iertat ca motiv de divorț în noua acțiune. — Art. 252 C. civ. rom. (244 C. fr. L. din 18 April 1886).

Când o femeie, în urma comiterii unui adulter iertat de bărbatul său, părăsește domiciliul conjugal, bărbatul este în drept a cere divorțul, sprijinindu-și acțiunea sa și pe adulterul pe care îl iertase.

(Din J. Clunet, anul 1906, p. 474).

Observație. — Impăcarea soților făcută în cunoștință de cauză are de efect stingerea acțiunii de divorț, așa că soții nu mai pot cere divorțul pentru cauze anterioare acestei împăcări (art. 251 C. civ.).

Dacă însă, în urma împăcării, s'au ivit noi motive de divorț, noi fapte, fie chiar de o altă natură de cât acele vechi, soțul lezât poate porni o nouă acțiune, care poate fi sprijinită cu cauzele cele vechi stinse prin împăcare. Această soluție, admisă prin decizia Inaltei Curți din Anglia, a cărui sumariu s'a reproduș mai sus, admisă de aceeași Inaltă Curte și cu altă ocazie (vezi J. Clunet, anul 1905, p. 1067), este consacrată în termenii expresi prin art. 252 din codul nostru civil (art. 244 din noua lege fr. asupra divorțului din 18 April 1886).

Faptele noi pot să reinvieze pe acele vechi, chiar dacă ele singure, fără sprijinirea cauzelor vechi, n'ar fi fost suficiente pentru a servi de basă unei acțiuni de divorț. (Vezi în acest sens, Demolombe, IV, 423; Fremont, *Divorce*, 343; Baudry, I, 733; Baudry et Chauveau, *Personnes*, III, 233; Laurent, III, 212; Planiol, III, 579; Aubry et Rau, V, § 492, p. 186, nota 16; T. Huc, II, 367; Pand. fr., *v^o Divorce*, 2014; Répert. Sirey, *eod v^o*, 2092; Vraye et Gode, *Divorce*, I, 135; Neagu, I, p. 484, No. 5; C. Bruxelles, D. P. 93. 2. 317; D. P. 94. 2. 125. — *Contră*: Carpentier, *Tr. th. et pratique du divorce*, I, No. 286 urm., p. 246 urm.).

Judecătorii fondului vor aprecia însă dacă faptele noi, întâmplare în urma împăcării, au prin ele înșile destulă gravitate pentru a face să dispară efectele împăcării și cauza de neprimire care rezultă din această împăcare. (Cpr. Cas. fr. Sirey, 81. 1. 209; D. P. 81. 1. 125; D. P. 95. 1. 85 și 224).

D. Alexandresco

A apărut: **Enciclopedia juridică**. Partea I, vol. I și II, cuprinzând jurisprudența română. Fiecare volum are aproape 800 pagini, de d-l F. Ciorapciu, doctor în drept, avocat al Statului. Prețul 12 lei fiecare volum broșat, iar legat în pânză 15 lei.

Depozit la «Curierul Judiciar».

* * *

Rugăm stărnitor pe abonații rămași în întârziere cu plata, abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mână încasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matea investite cu ștampila, *Curierului Judiciar*.